

Jacob Derwig:

‘Per project heb ik nu een familie’

Jacob Derwig vertolkt een hoofdrol in de nieuwe dramaserie Elixer. Sinds hij als zelfstandig acteur werkt, maakt hij zijn eigen keuzes. Een daarvan is om met zijn zoon op het toneel te staan.

TEKST: BRAM DE GRAAF BEELD: NL BEELD

Jacob Derwig beweegt zich te voet door het drukke verkeer van Rotterdam, waar hij heeft gerepeteerd voor een eigen bewerking van het Shakespeare-stuk *Hamlet*. “Of repeteren écht werken is?” zegt hij lachend door de telefoon. “Zeker, maar ook erg leuk. Het is spannend, want we spelen het ditmaal met slechts drie mensen. We hebben dat zelf bedacht en het moet zich nu bewijzen. De hoofdrol wordt vertolkt door mijn zoon Roman. *Hamlet* gaat ook over vaders en zonen en de groei van de zoon naar volwassenheid. Het samen kunnen spelen met mijn zoon is natuurlijk een groot cadeau.”

Zie je iets van de jonge Jacob in hem terug op het podium?

“Absoluut. We lijken fysiek op elkaar, dat valt niet te ontkennen. En hij bereidt zich enorm goed voor, wil zoveel mogelijk weten, net als ik. Maar hij is vooral heel erg zichzelf, heel eigen. Dat is het aller-mooiste: dat je je zoon ziet opgroeien tot wie hij zelf is.”

*'Sinds ik op eigen benen
sta, is mijn leven creatiever,
vrijer en rijker geworden'*

PASPOORT

Naam: Jacob Derwig

Geboren: Den Haag, 15 juli 1969

Privé: Getrouwd met actrice Kim van Kooten, vader van Roman (20) en Kee (17)

Opleiding: Studeerde theaterwetenschap in Utrecht en voltooide de Toneelschool Arnhem

Carrière: Zat onder meer bij de toneelgezelschappen De Trust en Toneelgroep Amsterdam, sinds 2014 is hij freelancer. Debuteerde als filmacteur in 1994 in *De jurk*, waarna vele rollen volgden zoals in *Bankier van het verzet*. Was te zien in tv-series als *In therapie*, *De verschrikkelijke jaren 80* en *Klem*. Won verschillende prestigieuze toneel- en filmprijzen, zoals tweemaal de Louis d'Or (2011 en 2014) en vier Gouden Kalveren. In 2022 won hij *De slimste mens*.

◀ **Je echtgenote Kim van Kooten acteert ook. Is jullie dochter Kee ook gegrepen door het vak?**

“Ze is nu zeventien en wil dit ook gaan doen, ja. Ontzettend leuk. Er is van ons uit geen enkele dwang of sturing geweest. Maar ze hebben natuurlijk wel gezien hoe leuk het vak kan zijn en met wat voor bijzondere mensen je kunt werken.”

In de nieuwe serie *Elixer* draait het eveneens om een familie. Jacob speelt daarin een telg van de familie Rombauts, eigenaar van een belangrijke speler op de internationale farmaceutische markt: Rombauts Pharma. Zijn vader staat aan het roer van een firma die hen steunrijk heeft gemaakt. Juist op het moment dat sommige gebruikers ernstige gedragsstoornissen ontwikkelen door een dubieus medicijn van het bedrijf, neemt zijn dochter de leiding over. “De farmaceutische industrie heeft niet per se het beste voor met de mens”, aldus Jacob. “Ze kan zich onttrekken aan haar verantwoordelijkheden en wil vooral geld verdienen. Ik speel de oudste zoon die graag zelf CEO wil zijn. Maar hij moet als financieel directeur vooral vuil werk opknappen. Eerst is hij niet heel aardig. Maar je ziet een ontwikkeling in zijn karakter: hij blijkt toch een hart te hebben. Ik vind het interessant om zo iemand te spelen. En ook om kijkers aan het denken te zetten. Dit soort bedrijven heeft veel macht en geld. Als er onderzoeken zijn naar pillen met bijwerkingen kunnen ze rechtszaken gewoon schikken. Veel kan zo in de doofpot verdwijnen.”

Je speelt de meest uiteenlopende rollen. Wat is een typische Jacob Derwig-rol?

“Ik word voor film en televisie vaak gecast als crimineel, zoals in *Klem* en *Penzoa*. De crimineel met een goed hart is een beetje bij me gaan horen. Ik ga nu voor Netflix een serie maken met de titel *Amsterdam Empire* over een coffeeshopkoning in een vechtscheiding. Ook weer iemand uit dat milieu. Ik hou daar wel van. Op het toneel

zijn het vaker gevoeliger en getroebleerde mannen. Mannen die in een grote tragedie of dramatische levensfase terecht komen. Een van de leukste dingen om te doen vond ik zelf *De verschrikkelijke jaren 80*, als woongroep leider Bert.”

Wanneer ben je het meest in je element: voor de camera of op de planken?

“Toch op het toneel. Zodra ik erop stap, ben ik thuis. Zeker als we iets moois hebben gemaakt. Het geeft een ongelooflijk gevoel als ik dat mag delen met het publiek. Heerlijk om een hele boog van anderhalf uur te maken. En helemaal als ik, zoals nu bij *Hamlet*, aan de voorkant ook betrokken ben als bewaker. Dan lig ik 's avonds toch iets trotser in mijn mandje dan wanneer ik in shotjes van een minuut word opgedeeld zoals bij film.”

Was iemand anders willen zijn ook een reden om te gaan acteren? Je vader, die het gezin op je derde verliet, werkte bij Unilever, je moeder was kinderrechtster. Het was niet, zoals voor jouw kinderen, iets vanzelfsprekends om voor toneel te kiezen?

“Elk jaar deed ik op de middelbare school mee aan de toneelvoorstelling en ik merkte gewoon dat ik me daar thuis voelde. Maar om daar mijn werk van te maken? Ik had geen voorbeelden. En dacht: als je wilt acteren, moet je echt een kanjer zijn. Vanwege de situatie thuis heb ik er, onbewust, altijd voor gezorgd dat mensen zich over mij geen zorgen hoefden te maken. Ik was geen opstandige puber, maar redelijk braaf en volgzzaam. Ik deed wat van mij werd verwacht. Misschien duurde het daarom zo lang voor ik tegen mezelf kon zeggen: ik ben een acteur, ik ga gewoon auditie doen voor een toneelschool. Eenmaal aangenomen leerde ik niet alleen spelen, maar onderging ik ook een cursus persoonlijke ontwikkeling. Ik leerde wie ik was en wat ik wilde. Het oprichten van mijn eigen gezelschap 't Barre Land, toen ik nog op de toneelschool zat met mijn beste vrienden,

‘Ik leer mijn kinderen dat ze niet naast de telefoon moeten zitten wachten’

gaf een enorme boost. Blijkbaar konden we zelf dingen uit de grond stampen. Zo groeide ik uit tot iemand die geloofde in zichzelf. En iemand die het vak leerde beheersen.”

Wat heet: je won talloze prestigieuze prijzen. Legt dat de lat niet hoog voor jouw kinderen?

“We hebben het vaak daarover. Het gaat absoluut niet om prijzen, houd ik ze voor. Al is erkenning natuurlijk leuk. Maar het is ondoenlijk je te meten aan de lat die je ouders hebben neergelegd. Het is echter voor mijn beide kinderen niet te stoppen. Dit is wat ze willen doen. Ik juich dat alleen maar toe.”

Geef je hen tips mee?

“Ja. Belangrijk is dat ze een onafhankelijk spoor ontwikkelen. Eigen werk genereren, zelf schrijven. Of een eigen toneelgroep oprichten, wat ik deed. Ga niet naast de telefoon zitten en wachten tot ze jou bellen. Het is een ontzettend leuk vak als je de kansen krijgt. Maar als je die niet krijgt, is het best een gemeen en pittig vak. En nu ook onzeker, met alle aangekondigde bezuinigingen in de cultuursector. Ik maak me daarover natuurlijk zorgen. Maar ze moeten hun hart volgen.”

Op je 44e nam je een drastisch besluit door weg te gaan bij Toneelgroep Amsterdam en te gaan freelancen. Volgde je toen ook je hart?

“Het was een bewuste keuze. De werkdruk lag hoog, er werd té veel van me geëist. Ik wilde dat niet meer. Sinds ik op eigen benen sta, ben ik voor mijn gevoel pas echt volwassen geworden en heb ik de leukste dingen gedaan. Eigen projecten, meer televisie. Ik dacht altijd dat ik bij een familie hoorde, een gezelschap. Maar ik blijk iemand te zijn die dat kennelijk niet nodig heeft. Ik heb nu per project een familietje. En ben creatiever, vrijer. Mijn leven is rijker geworden.”

Elixer | woensdag | 20.35 | NTR | NPO 1